

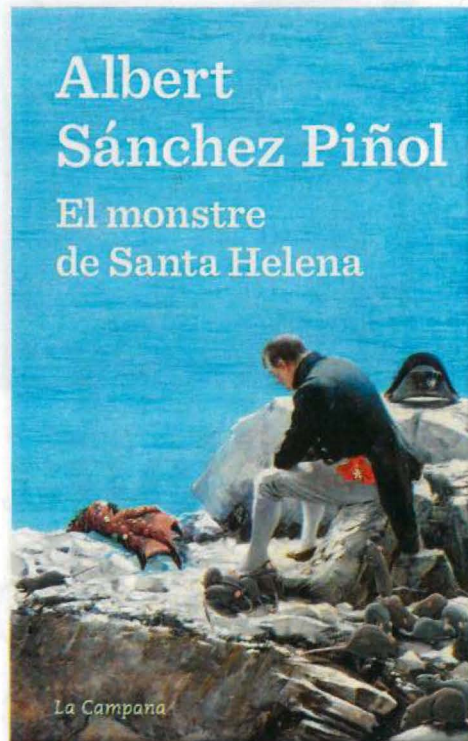

La narrativa del còmic

La pell freda, publicada en 2002, s'assembla molt a *El monstre de Santa Helena*, publicada el 2020. Per l'espai petit, embogit, i pel semblant gust pels monstres.

El monstre de Santa Helena pinta més l'esgotament d'un projecte que no la vigoria d'una utopia, amb l'ala fosca de l'ombra de Lovecraft, la gran por desfermada.

En la relectura de *La pell freda*, Marc Pastor havia anotat els deutes amb Stevenson, amb Conrad, amb Lovecraft i amb Richard Matheson. Ara el fantàstic pren la forma del cigne negre, anomenat Bigcripi, que irromp en una novel·la que semblava un tractat filosòfic sobre el poder, l'amor i la cultura i que acaba hiperaccelerant-se per l'emergència d'aquest monstre que surt de la mar, que en la seua fúria destructiva innocent i la lluita amb l'exèrcit anglès se'ns activa el record de *Victus*. Si *Victus* ens pareixia un tractat bèl·lic sobre l'èpica del setge a primeries del segle XVIII, aquesta d'ara podem pensar-la, en part, com un al·legat contra la guerra napoleònica, a finals del XVIII i primeries del XIX. Si a *Victus* les escenes narraven sobretot la formació de Martí Zubiria, amb l'ús massiu de l'artilleria, a *El monstre de Santa Helena* és el desplegament en forma de tascó en la infanteria o l'ordre en

L'AUTOR SÁNCHEZ PIÑOL NO ÉS UN AUTOR SUBTIL. VA DIRECTE AL GRA I NO AMAGA LES CARTES

forma de quadre, que s'explica en el context de la guerra a Egipte.

S'assemblen ambdues obres en la mesura que la veu narrativa és una dona que transcriu les memòries desllenguades de Martí Zubiria. En aquesta novel·la és una marquesa que s'ha escapolit de la guillotina revolucionària la que escriu el diari privat, la marquesa de Custine, observadora impàvida.

La seua veu és creïble? Com en

el cas de *Victus*, és un alter ego del novel·lista, historiadore xerraire, curiós, amant de l'escabrós i la paradoxa, que alterna frases de barra de bar, amb els cinismes que fan picar al lector. La veu narrativa és un artifici rovellat en els matisos i lubricat en els traços més generals.

Marc Pastor escriu que "Sánchez Piñol no és un autor subtil. Va directe al gra i no amaga les cartes, però això sovint el porta a escriure més amb arquetips que amb personatges reals."

Tant Napoleó, com Chateaubriand, com la Marquesa de Custine, com la rècula de secundaris són arquetips, dibuixats en un traç. Podríem dir, exagerant, que no és gaire més fina la psicologia de Napoleó que la de l'aquós i fèrtil Bigcripi. Aquests arquetips fan somiar els lectors. La visualitat del monstre i la pintura del colós de Santa Helena, al final de la vida, situen els arquetips en una realitat narrativa del tebeo, del còmic, com si el lector s'assegués a la butaca del teatre o del cine de la pubertat. La paraula del novel·lista impressiona, convenç, fa somriure, engresca, però ni commou ni somou.